

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha, v právní věci žalobce **Dr. M. K.**, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1/1, Brno, za účasti 1. **Billa Reality, spol. s.r.o.**, se sídlem Modletice 67, Říčany u Prahy, 2. **Statutárního města Jihlava**, se sídlem Masarykovo nám. 1, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2008, č.j. ZKI-O-183/693/2007 – 17, sp. zn. ZKI-O-183/693/2007,

t a k t o :

- I. V řízení **s e p o k r a č u j e**.
- II. Žaloba **s e z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í

Soud k věci předně uvádí, že v průběhu řízení zemřela žalobkyně a bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví žalobce (usnesení zdejšího soudu ze dne 10.5.2012, č.j. 30 Ca 37/2008-204).

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Katastrálního úřadu Vysočina, Katastrální pracoviště Jihlava (dále pouze KÚ) ze dne 29.10.2007, spisová značka OR-448/2007-707, o nevyhovění nesouhlasu paní E. K., nar. XX, bytem D. 153, 8520 E., SRN, zastoupené Dr. M. K., nar. XX, bytem D. 153, 8520 E., SRN, pana T. W., nar. XX, bytem H. W. 2, 58386 E. SRN a pana Dr. H. W., nar. XX, bytem G. 56, 85386 E. SRN,

s oznámením o neprovedení požadované opravy údajů katastru nemovitostí. Rozhodnutí žalovaný změnil tak, že na konci výroku chybně uvedené parcelní číslo podle pozemkového katastru „2953“ správně zní „2983“.

Z odůvodnění žalovaného vyplývá, že KÚ odmítl provést opravu zákresu hranice parcel č. 2944/9, 2981/2, 2981/3, 2981/4 a 2981/5 v katastrální mapě pro katastrální území Jihlava. Rovněž odmítl provést opravu v mapě pozemkového katastru, protože se nejedná o chybu při vedení katastru nemovitostí podle ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze katastrální zákon). Dle katastrálního zákona nelze napravit chyby zjištěné v dnes již historických pozemkových evidencích, jako je pozemková kniha a pozemkový katastr. Nejedná se totiž o chybu při vedení katastru, tak jak je uvedeno v ust. § 8 katastrálního zákona. Dále KÚ uvedl, že v roce 1943 v katastrálním území Jihlava proběhlo místní šetření hranic pozemků za účelem obnovy operátu pozemkového katastru podle zákona č. 177/1927 Sb., o pozemkovém katastru a jeho vedení (dále pouze zákon o pozemkovém katastru). Hranice dotčených parcel byly vyšetřeny a zaměřeny tak, jak je vlastníci omezníkovali nebo jinak označili podle skutečného stavu hranic v terénu, a to po jejich vzájemném odsouhlasení vlastníky. V roce 1950 byla poté vyhlášena platnost obnoveného pozemkového katastru.

V podaném odvolání žalobkyně především uvedla, že v srpnu 1943 došlo tehdejšími pozemkovým úřadem pod nacistickou správou k protiprávním změnám dosavadních právoplatných údajů katastru, zřejmě ve prospěch německého souseda. Toto své tvrzení doložila kopií mapy pozemkového katastru z roku 1943 a dále odkázala na záznam pozemkové knihy ze dne 25.4.1943 o scelení pozemků zahrady na jedinou parcelu a záznam ze dne 19.2.1947 o kupní (trhové) smlouvě ze dne 20.11.1945. Ve svém odvolání také poukázala na chyby, kterých se KÚ dopustil při vypracovávání rozhodnutí - špatné označení čísel parcel.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s názorem KÚ a pouze opravil čísla parcel na správná. Při zdůvodňování svého rozhodnutí především poukázal na to, že ust. § 8 katastrálního zákona se vztahuje pouze na stav, kdy chybným je zápis v katastru provedený v důsledku zřejmého omylu při vedení a obnově katastru a ne jakýkoliv nevyhovující stav. Zřejmým omylem je takové pochybení, ke kterému došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní nebo mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti byl tento zápis proveden. Dále uvádí, že opravu takového omylu nelze provést v záležitosti nejasné či sporné. Z ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona dále žalovaný dovodil, že opravou chyby v katastru lze napravit takovou chybu, ke které došlo při vedení katastru nemovitostí, který byl zřízen zákonem č. 344/1992 Sb. ke dni 1.1.1993. Z ust. § 29 odst. 1 katastrálního zákona dále dovodil, že opravou chyby lze napravit i chyby vzniklé při zakládání a vedení evidence nemovitostí zakládané podle zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, od 1.4.1964. Rozhodně tedy nelze opravou chyby napravit případné chyby zjištěné v dnes již historických pozemkových evidencích, jako je pozemková kniha a pozemkový katastr. V závěru svého rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k výhradě žalobkyně, že trvá na vlastnictví pozemku před obnovou dle zákona o pozemkovém katastru. Žalobkyně tedy požaduje, aby jí KÚ tento stav potvrdil. V tomto bodě žalovaný uvedl, že rozhodnutí vydaná v řízení podle ust. § 8 katastrálního zákona jsou rozhodnutími, která nezasahují do sféry hmotněprávních oprávnění a povinností účastníků řízení, resp. tato rozhodnutí nemohou způsobit vznik, změnu nebo zánik vlastnického nebo jiného věcného práva k nemovitostem. Tato rozhodnutí mají pouze evidenční účinek.

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného.

Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podle ust. § 8 katastrálního zákona opravou chyby v katastru lze napravit takovou chybu, ke které došlo pouze při vedení katastru nemovitostí nebo chybu vzniklou při zakládání a vedení evidence nemovitostí. Pojem „katastr nemovitostí“ je totiž nutné chápat jako všeobecné označení pro jakékoliv evidence nemovitostí. Z toho je zřejmé, že postupem dle ust. § 8 katastrálního zákona by mělo být možné opravit i starší průkazné a očividné chyby při vedení a obnově katastru.

Žalobkyně dále v žalobě uvádí chronologický sled událostí ohledně změn hranice sporného pozemku, které vedly k dnešnímu chybnému stavu v katastru nemovitostí. Tato svá tvrzení dokládá důkazy. Jako jednu ze dvou podstatných okolností celé věci uvádí skutečnost, že v srpnu 1943 došlo k ilegální změně hranic pozemku p.č. 38/2. Tehdejší pozemkové úřady se chystaly provést obnovu katastru a k tomuto účelu byla provedena nová měření a plány příslušných katastrálních území, zahrnující i pozemek s p.č. 38/2. K obnově katastru během války nakonec nedošlo, ale všechny zpracované údaje a plány zůstaly v archívu pozemkových úřadů. V těchto nových plánech je část pozemku (cca 200m²) p.č. 38/2 přiřčena k sousednímu pozemku p.č. 38/5, který v té době vlastnil německý sused. K této změně však neexistuje žádný relevantní důkaz (např. kupní smlouva, atd.) a ani zápis v pozemkové knize. Vlastníci pozemku č.p. 38/2 nebyli nijak o této změně vyrozuměni. Žalobkyně k žalobě dále dokládá záznamy, dle kterých k žádné změně hranic pozemků nedošlo. Jde o záznamy a s nimi související plány ze dne 21.1.1943 a ze dne 27.7.1945, které zachycují pozemek p.č. 38/2 v jeho původní, nezmenšené rozloze. To vyvrací možnost změny hranic pozemku v srpnu 1943. Žalobkyně zde nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v srpnu 1943 došlo k provedení měřických prací a zjištění stavu pozemků podle tehdy platného zákona o pozemkovém katastru. Nedochovaly se totiž žádné podklady. Druhou podstatnou okolností celé věci je skutečnost, že plány vzniklé v srpnu roku 1943 pak byly po válce použity a převzaty při obnově katastru v letech 1954/55 bez jejich řádného přezkoumání. Plány z roku 1943 se tak staly právně směrodatné. Ani o této změně nebyli vlastníci pozemku p.č. 38/2 nijak vyrozuměni. Při obnově katastru došlo také ke změně označení pozemků, kdy z pozemku p.č. 38/2 se stal pozemek p.č. 2983 a z pozemku p.č. 38/5 se stal pozemek p.č. 2951. Takovým postupem došlo k chybě ve vedení potažmo obnově katastru, protože byli použity právně neplatné plány vzniklé za nacistické okupace pro obnovu katastru. V žalobě je dále uvedeno, že vlastníci pozemku využívali pozemek p.č. 2983 celý, v jeho nezmenšené velikosti, protože o žádné změně nebyli vyrozuměni, a to až do jeho vyvlastnění ONV Jihlava v roce 1960/61. O chybě v údajích a plánech katastru se dozvěděli až po restituci v roce 1991/92. Tehdy ale neměli žádné dokumenty, které by jejich nároky potvrzovaly. Žalobkyně dále v žalobě popisuje změny ve vlastnictví sousedního pozemku p.č. 38/5. Ten byl po válce jako německý majetek československým státem vyvlastněn. V roce 1950 pak přešel do vlastnictví města Jihlavy, v roce 1951 opět do vlastnictví státu a od roku 1992 zpět do vlastnictví města Jihlavy. Město Jihlava jej v roce 1997 pod novým č.p. 2951/1 prodala firmě Delvita. Žalobkyně závěrem uvádí, že konečné určení vlastnických vztahů u sporné části by bylo možné pouze žalobou na určení vlastnického práva. Cílem její žaloby je dosáhnout lepší pozice při jednání s městem Jihlavou o náhradu původní části pozemku stejnou plochou s pozemkem sousedícího pozemku města Jihlavy.

Dle žalovaného žalobkyně nedoložila své tvrzení, že při obnově katastru byly pozměněny údaje nacisty. Z měřického náčrtu č. 11 vyhotoveného dne 9. až 17.8.1943 žalovaný zjistil, že úsek hranice napadený požadavkem na opravu chyby je označen mapovou značkou plotu. To znamená, že v době šetření a měření hranice byl označen trvalým

způsobem, tj. plotem. Stav mapy bývalého pozemkového katastru před obnovou neodpovídal skutečnému stavu hranic v terénu. To bylo i jedním z důvodů pro jeho obnovu. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že rozpor mezi stavem evidenčním před rokem 1943 a stavem skutečným po roce 1943 vznikl bez jakéhokoli právního oprávnění. Dle ust. § 28 zákona o pozemkovém katastru mělo celé řízení probíhat za účasti vlastníků. Z činností při obnově katastru v katastrálním území Jihlava z roku 1943 se v katastrální dokumentaci nedochovaly podklady o výsledcích zjišťování a omezníkování hranic a odsouhlasení jejich průběhu vlastníky. Dle vyjádření KÚ došlo k násilnému vloupání do katastrální dokumentace v budově KÚ. Mezi odcizenými dokumenty byla i dokumentace o výsledcích zjišťování hranic s podpisy vlastníků o průběhu hranic z roku 1943. Při rozhodování pak nezbylo, než vycházet z dochovaných měřických náčrtů, které pokládá za relevantní doklad o výsledcích obnovy. Neztotožnil se ani s tím, že po roce 1943 došlo k ilegální změně hranice. V dokumentaci katastru jsou založeny originály měřických náčrtů a katastrální mapy z obnovy. Knihovní soud povolil zápis v knihovní vložce č. 4440, kterým v části A byla převzata parcela p.č. 2983, zapsaná zde podle výměru KNV v Jihlavě ze dne 24.3.1949, č.d. 47/55, při přečíslování parcely č. 38/2 na parcelu 2983, tedy v době převzetí výsledků obnovy započaté v roce 1943. Dále žalovaný odkázal na své rozhodnutí.

K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku. Především uvedla, že neexistuje žádný dokument o provedení prací v srpnu roku 1943 dle zákona o pozemkovém katastru, tj. potvrzení změny hranic pozemku vlastníky obou sousedním pozemků. Za války totiž nacisty ovládané úřady ne vždy dodržovaly tehdy platné zákony, zvláště když se jednalo o prospěch němců. V pozemkových knihách neexistuje ani jeden záznam či dokument, který by potvrzoval jakoukoli změnu vlastníka těch sporných 200m². Podle žalobkyně tak existuje rozpor mezi stavem *de iure* (vlastnictví pozemku dle listin kupních smluv, knihovní zápisy) a stavem *de facto* (údaje v katastru nemovitostí). Odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3.1.2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003. Podle něj v případě rozporu mezi údaji v katastru nemovitostí a skutečným stavem práv k nemovitosti platí skutečný stav. Žalobkyně odkázala i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2005, č.j. 5 As 21/2004-81, které obsahuje definici opravy chyby. Podle žalobkyně z něj plyne, že její žádost na opravu chyby při vedení, potažmo obnově katastru, je zcela důvodná a oprávněná.

Žalovaný podal k replice žalobkyně další vyjádření. Zápis v knihovní vložce č. 4440 (v části A byla převzata parcela č. 2983, zapsaná dle výměru KNV Jihlava ze dne 24.3.1949, č.d. 47/55 při přečíslování parcely č. 38/2 na parcelu 2983) dokazuje mylné a zřejmě účelové tvrzení žalobkyně o ilegálnosti zaměřených hranic při mapování zahájeném v roce 1943. Knihovní soud totiž povolil tento zápis v knihovní vložce č. 4440, kterým výsledky obnovy započaté v roce 1943 převzal a konstituoval. Kopie knihovních vložek navíc nejsou podle názoru žalovaného v řízení o opravě chybného údaje katastrálního operátu podle ust. § 8 katastrálního zákona relevantním důkazem a ani podkladem pro opravu hranic pozemku. Tato oprava je dle ust. § 52 odst. 3 vyhlášky č. 26/2007 umožněna katastrálním úřadům výhradně jen na základě písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani není zpochybněna. Tento doklad žalobkyně k žádosti o opravu nedoložila. Je nepochybné, že takový doklad není ani možné získat. K řízení o opravě chyby se totiž písemně vyjádřila dne 23.10.2007 Delvita, a.s. jako další účastník řízení a vlastník pozemku p.č. 2951/1, který je dotčen návrhem na opravu chyb v katastru. Ve svém vyjádření deklaruje, že nemá důvodu o oprávněnosti svého vlastnictví k celému předmětnému pozemku pochybovat, protože 8.12.1997 předmětný pozemek koupila od města Jihlavy. I v případě prokázání určitých nesrovnalostí by vlastnictví předmětného pozemku nabylo vydržením. Z toho žalovaný dovodil, že jde o záležitost sporu o existenci vlastnického práva, který orgánům zeměměřictví

a katastru nepřísluší rozhodovat. Z porovnání listiny č. 5 (Kopie měřického náčrtu na zaměření hranic podle výsledků jejich zjišťování z roku 1943 podle zákona č. 127/1927 Sb.) a listin č. 3 a 4 (stav před obnovou v roce 1943) vyplývá rozdílný stav průběhu hranic pozemků. Listina č. 5 je nový měřický operát podle ustanovení II. hlavy zákona o pozemkovém katastru, který je přesnější než historická katastrální mapa katastrálního území Jihlava vyhotovená roku 1835. Z tohoto důvodu byl také vytvořen. O chybu, způsobenou zřejmým omylem při vedení či obnově katastru nemovitostí, by v tomto případě mohlo jít, ale jen pokud by hranice pozemků byla v katastru zakreslena v rozporu s podkladovou listinou č. 5. Takový stav však nenastal, protože katastrální mapa odpovídá měřeným údajům z obnovy. Listina č. 6 (kopie tržové smlouvy ze dne 20.11.1945, vložená do pozemkové knihy pod č.d. 272/1947) má dle žalobkyně prokázat neexistenci zjišťování průběhu hranic v roce 1943. K tomu žalovaný uvádí, že proces obnovy operátu bývalého pozemkového katastru je vždy záležitostí víceletou. S odkazem na ust. § 29 zákona o pozemkovém katastru lze použít obnovený operát jako podklad pro sepisování smluv a jiných listin o nemovitostech lze až tehdy, když je vyhotoven úplný operát a když jsou vyřízeny všechny námitky proti jeho obsahu. Platnost obnoveného operátu pozemkového katastru nastala až v roce 1955. Do tohoto data ve smlouvách a jiných listinách o nemovitostech byly nemovitosti povinně označeny podle operátu před obnovou, jak je to i v listině č. 6. Proto tato listina neprokazuje neexistenci zjišťování průběhu hranic v roce 1943. Naopak zjišťování průběhu hranic jednoznačně dokazuje záznam na měřickém náčrtu č. 11. Listina č. 9 (Kopie geometrického plánu, číslo zakázky 1188-256/92, ze dne 24.3.1992 pro oddělení pozemků p.č. 2981/3 a 2981/4) podle žalovaného neprokazuje ani nedokládá žalobkyni zpochybňovanou neexistenci zjišťování průběhu hranic v roce 1943. Naopak prokazuje převzetí výsledků obnovy pozemkového katastru do evidence nemovitostí.

V následném podání žalobkyně znovu zopakovala argumenty uvedené již v žalobě a v replice ze dne 9.9.2008. Zdůraznila, že výsledky nového, přesnějšího měření nemohly vést k tak podstatné a rozsáhlé změně původního pozemku č.p. 38/2 (o 200m²). Žalobkyně rovněž nesouhlasí s úvahami z hlediska možnosti uplatnění práva vydržení pro město Jihlava nebo Delvita, a.s. Nutným předpokladem oprávněné držby je totiž dobrá víra věřitele a faktická držba a užívání pozemku po dobu 10 let. Tyto nezbytné předpoklady nebyly těmito dvěma subjekty splněny. Dobrá víra města Jihlavy je vyloučena faktem vlastnictví tohoto stejného pozemku (p.č.38/5) městem již v roce 1950 v jeho nezvětšené rozloze.

Žalovaný rovněž podal k věci další vyjádření, kde odkázal na svá předchozí podání. Doplnil, že v roce 1955 nedošlo k odejmutí části pozemku p.č. 38/2. V roce 1943 byl pozemek žalobkyně zaměřen podle hranic označených ploty, tedy byl zaměřen stav skutečné držby podle stavu v terénu. Požaduje-li tedy žalobkyně opravit v katastrálním operátu průběh hranic, po orgánech zeměměřictví a katastru požaduje změnu geometrického a polohového určení nemovitostí. Takovému požadavku nemůže KÚ vyhovět z několika důvodů. Žalobkyně totiž své tvrzení o jiném průběhu hranice nedoložila žádnou relevantní listinou, která by umožňovala změnit údaje katastru ve smyslu ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Rovněž se jedná o záležitost spornou a tudíž k jejímu řešení nejsou zeměměřické a katastrální orgány nadány příslušnými pravomocemi. Tento závěr dle žalovaného potvrzuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2008, sp. zn. 1 As 46/2008.

K doplňku repliky ze dne 14.4.2009 ze strany žalobkyně jen konstatuje, že otázka ohledně vydržení nebo nevydržení vlastnického práva k dotčené nemovitosti směřuje mimo projednávanou věc, kterou je oprava chyby, a to i podle ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Po prostudování soudního spisu vyplynulo, že pro rozhodnutí soudu je nutno přezkoumat otázku, zda je možné podle ust. § 8 katastrálního zákona opravit chybu v katastrálním operátu, která vznikla v letech 1954/1955 při obnově pozemkového katastru. Ust. § 8 odst. 1 říká, že „*Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.*“. Ve druhém odstavci se poté hovoří o tom, že „*Katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.*“. A konečně v odstavci 5 se píše „*Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost.*“. Z ust. § 8 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 1 odst. 1 katastrálního zákona, který zní „*Zřizuje se katastr nemovitostí České republiky (dále jen "katastr")*“, lze tedy dovodit, že opravou chyby v katastru lze napravit takovou chybu, ke které došlo při vedení katastru nemovitostí, který byl zřízen zákonem č. 344/1992 Sb. ke dni 1.1.1993. Z ust. § 29 odst. 1, který říká, že „*Od účinnosti tohoto zákona se operát evidence nemovitostí považuje za katastrální operát*“ lze také dovodit, že opravou chyby lze napravit i chyby vzniklé při zakládání a vedení evidence nemovitostí zakládané podle zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, od 1.4.1964. Je tedy zřejmé, že zákonodárce nechtěl, aby bylo možno opravou chyby napravit i chyby vzniklé dříve, tedy jako v projednávané věci, v pozemkovém katastru KÚ a ani žalovaný nepochybil, když žádosti žalobkyně o opravu chyby v katastru nemovitostí nevyhověl. Tento závěr soudu je potvrzen i v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2006, č.j. 5 As 16/2005-88 (www.nssoud.cz), na jehož jinou část ohledně definice zřejmého omylu odkazuje i samotná žalobkyně, ve kterém je nicméně uvedeno, že „*Výkladem platné právní úpravy lze dovodit, že postupem podle § 8 katastrálního zákona je možné opravovat nejenom chyby vzniklé za trvání katastru nemovitostí (tedy vzniklé od 1. 1. 1993), ale i chyby, které vznikly na základě zřejmého omylu při vedení dřívější evidence nemovitostí. Nelze uvedeným postupem však odstranit chyby, které vznikly při vedení pozemkového katastru či pozemkové knihy.*“ Pro posouzení věci je tedy rozhodné, že opravou chyb dle ust. § 8 katastrálního zákona nelze odstranit chyby vzniklé při vedení pozemkového katastru.

Soud nadto k věci uvádí, že dle ust. § 8 katastrálního zákona se musí jednat o omyl zřejmý. To je nutné vyložit tak, že KÚ nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná. Předmětem posouzení je však věc sporná. Tehdejší majitel pozemku p.č.2951/1, bývalé p.č. 38/5 (Delvita, a.s.), totiž ve svém vyjádření ze dne 23.10.2007 uvedla, že nemá důvod o svém vlastnictví k předmětnému pozemku pochybovat. Sama žalobkyně pak v podané žalobě uvedla, že konečné určení vlastnických vztahů u sporné části by bylo možné pouze žalobou na určení vlastnického práva. V situaci, kdy je předmětná hranice sporná, je jakékoliv prověřování postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově nadbytečné, neboť ani katastrální úřad, ani správní soud, nemohou o průběhu hranic rozhodnout. Tento závěr potvrzuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2008, č.j. 1 As 46/2008-134 (www.nssoud.cz). Soud se po prostudování spisu, žaloby a všech vyjádření k žalobě domnívá, že v pozadí celého sporu jde v podstatě o spor o vlastnictví ke

sporné části dotčených pozemků. Proto soud považuje za nutné upozornit, že zeměměřickým a katastrálním orgánům nepřísluší rozhodovat o vlastnickém právu k nemovitostem. Rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru nemovitostí. Spor o vlastnictví tedy nemůže být řešen a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž katastrální úřad rozhoduje o návrhu na provedení opravy dle ust. § 8 katastrálního zákona. Případný spor o vlastnictví náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení.

Soud se tedy z výše uvedených důvodů dalšími argumenty žalobkyně nezabýval.

O nákladech řízení o žalobě soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto mu náhradu nepřiznal.

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů jí nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 24.9.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu